

ццю прыгадвалі сярод тых, хто спрычыніўся да яго захавання.

Калі вы прапусцілі мінулыя серыі, гісторыя тут такая. Закінутай сядзібай зацікавіліся валанцёры — і найперш Зміцер Юркевіч, які ставіць за мэту жыцця, каб наш нацыянальны герой Тадэвуш Рэйтан, чый лёс з гэтай Грушаўкай і павязаны, успрымаўся так, як належыць. Натуральна, мы іх падтрымалі.

У кожным разе, нешта ў Грушаўцы зварухнулася. Наколькі на гэта паўплываў Зміцер, а колькі — Генпракуратура нашай краіны, якая паведамляла мясцовым уладам, што цяперашні стан сядзібы — ужо само па сабе парушэнне заканадаўства — я казаць не вазьмуся. Галоўнае — вынік.

І вось, архітэктары з "Брэстрэстаўрацыі" ўжо засвойваюць першую частку еўрагранту. Праўда, цудаў чакаць пакуль не выпадае: грошай хопіць адно на вонкавы рамонт сядзібнага дома і аднаўленне знакамітай капліцы, што знаходзіцца пасярод лесу. Пакуль туды без каскі ўваходзіць не рэкамендуецца: можа і "прыляцеш".

Зрукі ёсць, але... Навідавоку і адвартотны працэс: папраўдзе шыкоўны сядзібны комплекс разбураецца на вачах. Я пра свае вочы кажу, калі што! Той унікальны, на думку сур'ёзных даследчыкаў спадчыны, свіран, пра які мы шмат ужо пісалі, на сёння захаваны прыблізна напалову. Хаця, на маёй памяці, усё пачыналася з невяліччай дзірачкі ў даху.

Не так даўно падобная дзірачка ўтварылася і ў кароўніку — які яшчэ пару гадоў таму займала мясцовая гаспадарка, чыё стаўленне да спадчыны Рэйтанаў заўсёды выклікала ў мяне непрыемнае здзіўленне. І вось, гаспадарка сышла, кароўкі даўно ў кілбасе — а зайшоўшы ў кароўнік, я зразумеў, што праблемаў толькі паболела.

Не мне вырашаць, хто, калі і навошта спілаваў жалезныя слупы, аслабіўшы тым самым канструкцыю даху. Хай гэтым зоймуцца кампетэнтныя органы. Тут ясна адно: кароўнік трэба ратаваць! Бо інакш ён стане такім самым, як блізкая да яго стайня — там ужо мала што ўрагуеш.

Суцяшае тут толькі адно. Надзея цяпер — не толькі на Змітра ды іншых валанцёраў, якія стварылі часовы штучны дах па-над самай каштоўнай часткай комплексу — Мураванкай — але і на мясцовыя ўлады. Памятаю, была ў мяне на старонках "К" перапіска — на жаль, "безответная" — з адным работнікам гаспадарчай групы, які не вельмі спяшаўся выконваць свае абяцанні. Дык што: у яго ёсць шанец выправіцца! І вось толькі не трэба гэтых "вось-вось"!

Хутка пра Ваню ЗДАНЮКА будуць казаць на ўсіх тэлеканалах — час "Славянскага базару ў Віцебску" блізіцца. Менавіта Ваня (а не Іван) сёлета прадставіць Беларусь на XXVIII Міжнародным конкурсе выканаўцаў эстраднай песні "Віцебск — 2019". Конкурсы для яго справа даволі звыклая — іх было нямала, хаця артыст яшчэ зусім малады і вучыцца на трэцім курсе БДУКіМ. Але ж спевам і выступленням на сцэне ён прысвяціў амаль усё жыццё! І вось узятая новая вяршыня — у канкурэнтнай барацьбе здабывае права выступаць на конкурсе ў Віцебску і 13 — 14 ліпеня змагацца за Гран-пры. У дзень "Славянскага хіта" Ваня Зданюк у суправаджэнні Нацыянальнага акадэмічнага канцэртнага аркестра Беларусі выканае новую песню аўтарства Uzari, а ў дзень "Сусветнага хіта" прагучыць песня групы Imagine Dragons. Жадаем нашаму маладому артысту ўдачы!

Надзея КУДРЭЙКА

— Вы дасведчаны "конкурсны баец", але такі фестываль, як "Славянскі базар у Віцебску", пакуль, мабыць, самы значны ў вашым 19-гадовым жыцці?

— У маёй біяграфіі ўжо былі сур'ёзныя тэлепраекты — напрыклад, "Ну-ка, все вместе" на тэлеканале "Россия-1", "Битва талантов" на МузТВ. Але такога маштабнага і значнага конкурсу, на якім мне даверана прадстаўляць сваю краіну, яшчэ не было. Гэта той самы фестываль, які дае мне шанс гучна заявіць пра сябе як пра артыста. А яшчэ дзякуючы ўдзелу ў гэтым конкурсе я маю магчымасць працаваць з камандай Прадзюсарскага цэнтра "Спамаш", які і займаецца маёй падрыхтоўкай.

— А раней вы сачылі за конкурсам у Віцебску? Хто вам запомніўся?

— Па магчымасці ўключай тэлевізар падчас трансляцыі. Бо гэта ж цікава і з меркаванняў набыцця вопыту: глядзіш на канкурсантаў, разумееш, што спяваюць у гэтым годзе, і як спяваюць. Канешне, найбольш мяне ўразіў Дзімаш, які атрымаў Гран-пры ў 2015 годзе — ён проста ўнікальны спявак.

— Вы схільны да моднай актуальнай музыкі. А яна даволі рэдка гучыць на конкурсах вакалістаў, асабліва калі яны спяваюць у суправаджэнні аркестра. І ўвогуле, "Славянскі базар" у першую чаргу асацыяруецца з традыцыйнай, яшчэ савецкага ўзору эстрадай. Вы прадстаўнік іншага пакалення. Ці не пужае вас гэта?

— Яшчэ на фінале адборачнага канцэрта ў Оршы была мэта выступіць менавіта з тым, што падабаецца мне, што служу я, і ад чаго я выканаўца я атрымліваю задавальненне. Гэта былі кампазіцыі Nature групы Imagine Dragons і песня Уладзіміра Прасякова "Слушай тишину". Мне нават казалі: "А як ты будзеш Imagine Dragons спяваць? Гэта ж увогуле нефармат, гэта не для конкурсу!" Але журы ацаніла добра, а публіка ўвогуле выдатна сустрэла маё выступленне — уся зала падпявала, апладыскавала яшчэ на працягу самой песні. Такім чынам я трохі паламаў стэрэатыпныя ўяўленні. Я так і кажу, што мы ідзем на "Славянскі базар" ламаць стэрэатыпы, прынесці туды нешта новае. Разлічваем, што і журы, і публіка гэта ацэніць.

— Асабліва адказны і складаны першы конкурсны дзень — песня ў суправаджэнні аркестра пад кіраўніцтвам Міхаіла Фінберга. У вас будзе не даўні плягер, а прэм'ерная кампазіцыя, што яшчэ больш ускладняе задачу. Ці даводзілася раней спяваць з аркестрам?

— Пакуль не даводзілася, але вопыт выступлення з жывымі калектывамі ўжо ёсць — напрыклад, на джазавых канцэртах. Да самога

Ваня ЗДАНЮК: "Буду ламаць стэрэатыпы"

конкурсу ў мяне будзе дзесяць рэпетыцый з аркестрам, і думаю, што з Міхаілам Якаўлевічам мы знойдзем паразуменне.

Аўтар песні — Uzari, а мы даўно працуем разам, ён мяне ведае, разумее як выканаўца. Uzari напісаў кампазіцыю, у якой я буду пачуваць сябе камфортна і свабодна. Апроч спеваў вельмі люблю і танцаваць, таму яшчэ і на гэта мы рабілі акцэнт. Пад аркестр на "Славянскім базары" раней ніхто асабліва не рухаўся, а ў мяне будзе ўсё — і спевы, і танцавальны нумар. Кампазіцыя "Кучарава" — наогул у стылістыцы г'п'б, але там ёсць і меладычныя кавалкі, дзе можна прадэманстраваць голас. Адпаведна, у песні ёсць усё, што дазваляе паказаць мяне і мае здольнасці з лепшага боку.

— А пра што яна?

— Яна пра дзяўчат, пра хлопца, які закахаўся. І там ёсць прамая цытата з песні "Бялявая, чарнявая" з рэпертуару ансамбля "Беларускія песняры". Усё пазітыўна, усмешліва. Спадзяюся, кампазіцыя стане папулярнай і будзе доўга гучаць у радыёэфірах. Увогуле, мая пазіцыя такая: заўсёды трэба рабіць тое, што табе падабаецца, што табе блізкае, а не толькі тое, пра што гавораць табе іншыя. Я прыслухоўваюся да парадаў, вельмі ўважлівы да рэкамендацый прафесіяналаў. Але сваё меркаванне адстойваю і заўсёды стараюся, каб на сцэне я літаральна кайфаваў, а не ламаў сябе і свае музычныя густы.

— Вы з тых артыстаў, якія з маленства рыхтаваліся да вялікай сцэны. Здраецца, бацькі хочучы, каб іх дзеці сталі зоркамі, і аддаюць ці ў вялікі спорт, ці ў школы мадэляў, ці ў

музычныя студыі — будуць кар'еру свайму дзіцяці ледзь не ад нараджэння. А ваша гісторыя якая?

— Я вучыся спевам з шасцігадовага ўзросту — гэта значыць, ужо 13 гадоў. І гэта я папрасіў бацькоў аддаць мяне ў студыю. Бо аднойчы пачуў, як мой дзядуля заспяваў папулярную за савецкім часам песню "Голуби целуются на крыше". І спяваў ён так пранікнёна, так чыста і прыгожа, што гэта стала адным з найскравейшых уражанняў дзяцінства. З таго часу маё жыццё было прадвызначана. Бацькі мяне ва

пазнаёмілі з Дэвідам Лі Бруэрам, які ў свой час быў першым настаўнікам Бээнсэ — з яе васьмі гадоў да пачатку зорнай кар'еры. І ён даў мне нямала карысных парадаў. Потым мы сустрэліся ў Маскве, і цяпер я перыядычна з ім займаюся — бяру ўрокі па скайпе.

Кожны педагог дае нешта карыснае, у маім голасе з'яўляюцца новыя ацэнкі, я засвойваю новыя вакальныя прыёмы. Ад розных стыляў бяру розныя фішкі, каб быць разнапланавым, разнажанравым артыстам, каб мець дыяпазон, тэмбры, каб спяваць і з аркестрам, і з джазавым калектывам, і рок, і г'п'б — карацей, каб умець усё і быць канкурэнтаздольным на сучасным музычным рынку.

— Вы ад самага пачатку бачылі сябе менавіта папулярным артыстам, рыхтаваліся, каб стаць зоркай. Іншых варыянтаў не было?

— Не было! Я заўсёды хацеў спяваць на вялікай сцэне, прагнуў, каб мяне ведалі, слухалі. Дарэчы, далей я планую развівацца і як аўтар музыкі. І ўжо вельмі сур'ёзна займаюся ўласнай аўтарскай праграмай.

— А які вобраз свайго існавання на сцэне, у музыцы, у шоу-бізнэсе вы бачыце? На якіх артыстаў арыентуецеся?

— Я хачу быць такім артыстам, які пісаў бы сваю музыку, а яна падабалася б моладзі. Думаю, гэта актуальная поп-музыка, нешта блізкае да г'п'б. Быў бы рады, калі б мае песні нагадвалі хіты, якія цяпер у Топ-10 еўрапейскіх музычных каналаў. Мне блізкія Шон Мендэс, Джон Лэджэнд, той жа Эл Шыран — яны пішуць свае песні без усялякага пафасу, і тыя кранаюць людзей.

Вось на такую творчасць я раўняюся — прыгожыя песні са зместам. Каб была мелодыя, каб была гісторыя, каб кожны слухач адчуваў нейкую эмоцыю — а не толькі рытм і танцы. Але і рытм, і танцы таксама! Ва Украіне ёсць Monatik, Дзмітрый Манацік, і я захапляюся яго творчасцю, яго песні ў мяне ў плэеры. Monatik сваё мастацтва нават у нейкую філасофію выводзіць. У яго ўсё на неверагодным узроўні — песні, танцы, кліпы, шоу.

— Магу сказаць, што ў вас добры густ у папулярнай музыцы. А хто ў Беларусі вам стылістычна блізкі? Ці ёсць у нас свая плынь падобных музыкантаў?

— У першую чаргу я назаву, канешне, Uzari — мы з ім на адной творчай і стылістычнай хвалі. Кірыл Гуд, ён жа Кірыл Ермакоў — цудоўны аўтар і выканаўца, ён некай рабіў мне аранжыроўку. Хелена Мераі, Даніэль Ястрэмскі — яны імкнуцца такую музыку рабіць, мы сябруем з імі. Гэта такія еўрапейскія фармат, папраўдзе актуальны. Кагосьці называць яшчэ мне складана. Не надта шмат пакуль у нас падобнай музыкі.

— Да славы на эстраднай сцэне імкнуцца многія, а вось яе дасягаюць... І часта справа нават не ў голасе і не ў таленце. Ці задумваецца вы пра гэта?

— Мабыць, пакуль мне яшчэ рана пра такое задумвацца: трэба прайсці ўсе запланаваныя этапы. У любым выпадку, я зраблю ўсё, каб мая мара здзейснілася і я стаў папулярным артыстам. Думаю, калі ты любіш сваю справу, калі ты ёй адданы, калі з самога маленства ўсё жыццё ёй прысвяціў — то знойдзеш сабе месца ў ёй. А гэта якраз мая гісторыя. Так што ўсё ў мяне атрымаецца!